

Arrest

nr. 206 853 van 17 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2017 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 202 909 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 april 2018 waarbij de vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing werd verworpen

Gelet op de beschikking van 20 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 11 december 2014 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 31 augustus 2015 besloot het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS) tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 december 2016 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot 15 maanden gevangenisstraf met uitstel van drie jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen en met wapens.

Op 14 augustus 2017 werd de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker ingetrokken door het CGVS.

Op 5 december 2017 besloot de gemachtigde tot de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“naam : M. voornaam: Z. G. geboortedatum: [...] /1995 geboorteplaats: D. nationaliteit: Afghanistan

Krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Op 11/12/2014 diende u een asielaanvraag in, waarbij u verklaarde een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn met 31/10/1998 als geboortedatum. Nadat door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) twijfel werd geuit omtrent uw vermeende minderjarigheid, werd op 17/12/2014 door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV, Dienst Radiologie een medisch onderzoek uitgevoerd dat concludeerde dat u op die datum ouder was dan 18 jaar. Dientengevolge verviel de plaatsing onder hoede van rechtswege en werd uw geboortedatum aangepast naar 01/01/1995. Op 31/08/2015 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing die u op 01/09/2015 in kennis werd gegeven. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 28/10/2015 werd u een A-kaart afgeleverd, momenteel geldig tot 14/10/2018.

Op 23/12/2015 werd u definitief veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens.

Dientengevolge werd door de DVZ op 18/04/2017 op basis van artikel 49/2, §4, tweede lid, en 55/4, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u op 22/06/2017 via aangetekend schrijven door het CGVS uitgenodigd om u op 12/07/2017 aan te melden. U werd op die manier de kans geboden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, maar gaf hier geen gehoor aan. U liet derhalve na medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16/08/2017 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1 §2, 1° van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde dat, gegeven het feit dat u op 23/12/2016 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de wet van 15 december 1980, de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, dient te worden ingetrokken. In deze beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus, stelt het CGVS dat het van oordeel is dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman en een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U bent met in beroep gegaan tegen deze beslissing van het CGVS.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken omdat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 25/10/2017 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, §1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Vanwege de postdienst kregen wij bericht dat het aangetekend schrijven niet aangekomen was, aangezien u uw briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres ontvangt. Raadpleging van het rijksregister toonde aan dat er op datum van 07/11/2017 een declaratie vertrek was, met vermelding van een nieuw adres. Dientengevolge werd door de DVZ op 08/11/2017 opnieuw een aangetekend schrijven aan u gericht op het laatste gekende adres, teneinde u de kans te bieden alle voormelde documenten en elementen aan te brengen. Blijkens informatie van de postdienst, haalde u dit aangetekend schrijven op 14/11/2017 af, wat impliceert dat u dit schrijven effectief ontvangen heeft. U maakte evenwel geen gebruik van deze mogelijkheid, wat tot gevolg heeft dat bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten door de DVZ enkel rekening kan worden gehouden met de actueel voor de DVZ in uw dossier beschikbare elementen.

In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u verklaarde het Rijk op 09/12/2014 te zijn binnengekomen, ongeveer drie jaar geleden. U verklaarde tijdens uw gehoor bij de DVZ d.d. 08/01/2015 geen in België of in andere Lidstaten verblijvende gezins- of familieleden te hebben. U gaf aan dat uw vader ongeveer 12 jaar eerder overleden was en uw moeder en twee broers samen in Afghanistan verbleven. U maakte destijds geen gewag van enig ander gezins- of familielid en op heden zijn we niet in het bezit van enige indicatie dat u in België enige band van familiale aard opbouwde. Raadpleging van het rijksregister toont aan dat u daarbij als 'alleenstaande' geregistreerd staat. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Zoals vermeld, bent u ongeveer driejaar in België, waaruit volgt dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Hoewel u drie jaar in België verblijft, is er van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving geen sprake. Uit uw administratief dossier blijkt geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. U gaf geen gevolg aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen en liet op die manier na uw medewerking te verlenen en te argumenteren waarom behoud van uw verblijfsrecht gerechtvaardigd is. Derhalve werden wij niet in het bezit gesteld van elementen of documenten die er op wijzen dat u gedurende uw verblijf in België een officiële tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt genoot. Ook legde u geen documenten voor waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, evenmin legde u een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Bovendien wijzen we er op dat u, zoals vermeld, op 23/12/2016 definitief veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van mededaderschap aan een diefstal met geweld, bij nacht en in bende, met gebruik of vertoon van wapens. Het vonnis stelt 'de feiten van de tenlasteleggingen zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef. De feiten wijzen er op dat beklaagden enkel uit waren op snel geldgewin, zonder rekening te houden met andermans eigendomsrechten, noch hun fysieke en psychische integriteit. Hun houding, voor en na de feiten, ten aanzien van de slachtoffers en de politiediensten is verontrustend te noemen en getuigt van een totaal gebrek aan schuldinzicht en respect voor onze maatschappij en het gezag van de overheidsdiensten'. Derhalve kan gesteld worden dat, gegeven de aard van de door u gepleegde feiten, waarvoor u definitief veroordeeld werd, er geen sociale of culturele banden in België zijn opgebouwd die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten belemmeren.

Tot slot wijzen we er op dat het CGVS, zoals vermeld, in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 16/08/2017 een niet-terugleidingsclausule opnam. Doch, we merken op dat deze clausule enkel betrekking heeft op het district Qarghayi van de provincie Laghman en dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel impliceert dat u het grondgebied van België dient te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dus geenszins dat u direct of indirect naar het district Qargghayi van de provincie Laghman zal worden teruggeleid. Een verwijderingsmaatregel is bijgevolg verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Op 13 april 2018 nam de gemachtigde de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. De vordering werd door de Raad ingewilligd: bij arrest nr. 202 836 van 23 april 2018 werd de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 april 2018.

Op 18 april 2018 diende verzoeker bij faxpost ook de vordering in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing. Bij arrest nr. 202 909 van 24 april 2018 verwierp de Raad deze vordering wegens gebrek aan hoogdringendheid omdat de bijlage 13septies reeds werd geschorst.

Op 18 mei 2018 trok de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 april 2018 in.

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“a. Eerste onderdeel

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6september2002, nr. 110.071; RvS 19maart2004, nr. 129.466; RvS21 juni2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikel en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In casu houdt

de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval. Er werd te weinig rekening gehouden met de toestand van verzoeker, met name zijn economische en sociale omstandigheden van verzoeker. Er is volgens verzoeker geen rekening gehouden met de mate waarin verzoeker verankerd is in de Belgische samenleving.

De verwerende partij dient niet enkel te verwijzen naar het feit dat verzoeker in het verleden strafbare feiten heeft gepleegd waarvoor hij zijn straffen heeft ondergaan, doch dient uit alle andere relevante stukken inzake de integratie van verzoeker hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het de gezinssituatie en het persoonlijk gedrag van verzoeker. Dit is in casu duidelijk niet gebeurd.

De verwerende partij steunt haar beslissing op de strafbaar verleden van verzoeker. Aangezien inzake de schending van de openbare orde in het verleden, betuigt verzoeker zijn spijt en wenst hij op te merken dat deze vroegere strafrechtelijke veroordelingen niet in acht mogen worden genomen om hem te beschouwen als "actueel gevaar". Dit zou in strijd zijn met de huidige situatie en zou tegen de stukken van het dossier ingaan. Bij vonnis van 23 december 2015 werd verzoeker immers veroordeeld met een hoofdgevangenisstraf van 15 maanden maar met uitstel van 3 jaar!

Uit de stukken van verzoeker kan aangetoond worden dat verzoeker zijn leven en persoonlijke ingesteldheid heeft verbeterd. Zo heeft verzoeker op 08.12.2016 een inburgeringscontract getekend waarbij hij zich verbond om het inburgeringstraject te volgen, met name de maatschappelijke oriëntatie en Nederlands als tweede taal. (Stuk 2 dossier verzoeker partij) Verzoeker heeft 02.09.2017 een deeltijdse arbeidsovereenkomst ondertekend waarbij de overeenkomst bepaalde dat verzoeker zou worden van 02.09.2017 tot 31.12.2017 als arbeider bij (...) SPRL. (Stuk 3 dossier verzoeker) Verzoeker heeft in 2016 en 2017 bij verschillende bedrijven gewerkt. Ter staving hiervan legt verzoeker stukken neer, met name zijn loonfiches die hij nog in het bezit heeft. (stuk 4 dossier verzoeker) Verzoeker legt tevens zijn cv neer (stuk 5 dossier verzoeker), waaruit blijkt dat hij sedert 2015 op regelmatige wijze heeft gewerkt en dit bij de volgende bedrijven:

- De S BVBA (...) 8530 Harelbeke
- I BVBA (...) 8500 Kortrijk
- A (...) 2230 Herselt (stuk 6 dossier verzoeker)
- J BVBA (...) 9100 Sint-Niklaas

Verzoeker geeft al dus blijk van een verhoogde onafhankelijkheid mede door het volgen van Nederlandse lessen. Verzoeker toont aan dat hij geïntegreerd is en dat hij tot voor kort actief is geweest op de arbeidsmarkt. Verzoeker heeft reeds verschillende jobs kunnen uitoefenen.

Er wordt ook over de huidige situatie van verzoeker, met name dat hij in België reeds sedert 11 december 2014 in België verblijft, niet gepast op gemotiveerd door de verwerende partij, desondanks de verwerende partij dient te weten dat een Afghaanse asielzoeker in zo'n periode toch verwesterd geraakt. Verzoeker is dan ook verwesterd en verzoeker wenst te verwijzen naar zijn facebookprofiel waarbij hij thans een aantal schermafdrucken neerlegt. (stuk 7 dossier verzoeker). Verzoeker behoort thans tot een risicogroep omdat hij een verwesterde jongeman is wegens zijn jarenlange verblijf in Europa. Bij terugkeer naar Afghanistan zal hij als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd worden. Zo blijkt ook uit de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 dat "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as "westernized"¹

De verwerende partij wenst hier ten onrechte totaal geen rekening mee te houden en dit blijkt ook afdoende uit de onvoldoende motivering in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is kort door de bocht gegaan en houdt onvoldoende rekening met de buitengewone omstandigheden van verzoeker die een verder verblijf in België rechtvaardigen.

Verzoeker werd reeds sinds 31.08.2015 toegelaten om in België te verblijven, aangezien hem door het CGVS de status van subsidiaire beschermde werd toegekend. Verzoeker is omwille van de precaire situatie en zijn gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan nooit meer teruggekeerd naar zijn land van oorsprong.

De motivering van de verwerende partij om over te gaan tot beëindiging van zijn verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is voornamelijk gesteund op basis van de strafrechtelijke veroordeling in België, wat derhalve niet kan worden beschouwd als afdoende en schendt derhalve de motiveringsplicht om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is. Gelet op de verblijfplaats van verzoeker, zijn lange aanwezigheid, de persoonlijke verbetering en ingesteldheid in hoofde van verzoeker, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

De verwerende partij ziet over het hoofd dat aangezien zelfs een "goed voorziene" veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori een "duurzame lokale verankering" aanwezig is. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vroeger de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen:

"Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" (Zie HvJ, C-503/03 van 31 januari 2006, nr. 46 en RW, arrest nr.24.096 van 2 maart 2009.)

b. Tweede onderdeel: Onvoldoende rekening gehouden door de verwerende partij over de beslissing van het CGVS d.d. 16.08.2017

Dat gelet op de verbetering in hoofde van verzoeker en dat het met de bestreden beslissing van de verwerende partij dan ook niet rechtvaardig zou zijn om verzoeker terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Verzoeker wenst er eveneens op te wijzen dat het CGVS, zoals vermeld in de bestreden beslissing, in zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 16.08.2017 een niet-terugleidingsclausule heeft opgenomen. De verwerende partij gaat voorbij aan de motiveringsplicht, daar zij stelt dat deze clausule enkel betrekking heeft op het district Qarghayi van de provincie Laghman en dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel impliceert dat hij het grondgebied van België dient te verlaten evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen.

Dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat voor verzoeker onmogelijk is om zich elders in Afghanistan te vestigen.

Dat verzoeker nog steeds de stappen heeft gezet om zich verder te integreren in onze maatschappij en dat dit afdoende blijkt uit de stukken die worden neergelegd.

Het is voor verzoeker een raadsel hoe hij zich in Afghanistan of elders dient te vestigen. De verwerende partij dient concreet te motiveren. Bovendien zal verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP. Het gegeven dat verzoeker zich in een vreemde gemeenschap, België, heeft gevestigd wilt geenszins zeggen dat hij zich kunnen vestigen in Afghanistan.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie IV VAN GER VEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 — 1983, 963.).*

Ten eerste diende de verwerende partij bij de bestreden beslissing voor het grootste deel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie van verzoeker in België, maar ook in het land van oorsprong.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat: "Art 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. " Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt: "6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Ten tweede, is de bestreden beslissing in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

De verwerende partij diende rekening te houden met de veiligheidssituatie in Afghanistan en zijn verklaringen die hij destijds bij het CGVS heeft afgelegd. Dit blijkt nergens afdoende uit de bestreden beslissing.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bestreden beslissing, wenst verzoeker op te merken dat er in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten.

De beslissing die de verwerende partij nam is in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde beslissing de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is - verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat er geen reden is tot beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bestreden bevel gezien hij een duurzame lokale verankering heeft opgebouwd, zijn aanknopingspunten in België liggen, en dat hij in Afghanistan in precare omstandigheden zal terechtkomen. Verzoeker is dan ook van mening dat de

motivering inzake de niet-terugleidingsclausule niet afdoende is. Minstens diende de verwerende partij elementen van het asiëldossier van verzoeker bestuderen en daarmee rekening gehouden.

De verwerende partij vaardigt weliswaar een beslissing uit tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, maar voert verder geen nadere diepgaande analyse uit van het asiëldossier van verzoeker en de elementen die in hoofde van verzoeker aanwezig zijn, waaruit het CGVS concludeerde dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Bij het nemen van een beslissing dient de verwerende partij een advies te vragen over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM. Verzoeker wijst erop dat artikel 49/2, §5 van de vreemdelingenwet stipuleert dat:

"Tijdens het verblijf van beperkte duur, (...) de minister of zijn gemachtigde, indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6, 4° of 6° heeft genomen, de vreemdelingen het bevel (kan) geven om het grondgebied te verlaten. Wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 6°, verstrekt de Commissaris-generaal in zijn beslissing een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van den mens en de fundamentele vrijheden. "

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen advies vraagt over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker bepaalde gevolgen heeft voor verzoeker.

c. Derde onderdeel:

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers een mogelijkheid kunnen bieden te toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

Volgens het nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers alsook het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014,²⁰¹⁵ saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict. ⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change. ⁵⁸ Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation carried out at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan. ⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by „pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. ⁶⁶ Civilians were also reported to be

increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.⁶⁷ <http://unhcr.org/ua/attachments/article/330/Afghanistan%20EGs%20-%2019%20April%202016.pdf> Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 03.08.2017 blijft een stijging van het geweld in Afghanistan:

"The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. The United Nations recorded 23,712 security incidents, an almost 5 per cent increase compared with 2015 and the highest number in a single year ever recorded by UNAMA. While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded, the conflict spread in geographical scope, with increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. The Taliban continued to put pressure on the Government's control of the provincial capitals of Farah, Kunduz, Lashkar Gah, Helmand Province, and Tirin Kot, Uruzgan Province. International and Afghan air support and the deployment of Afghan special forces remained critical to the holding of these cities. In late November, the Taliban captured the Ghorak district administrative centre of Kandahar Province, bringing to 14 the total number of districts claimed by the Taliban to be under their control. In addition, the control of a number of districts has been contested, with some reports claiming an increase in the percentage of Afghan territory under Taliban influence. The fighting evolved further in character as the number of armed clashes between the Taliban and Government security forces increased by 22 per cent in 2016, accounting for 63 per cent of all security incidents, the majority of which were initiated by the Taliban. Improvised explosive device attacks continued to decline in 2016, however, and were 25 per cent lower than during the previous year.

Between 18 November 2016 and 14 February 2017, the United Nations recorded 5,160 security-related incidents. This represents a 10 per cent increase compared with the same period in 2015 and a 3 per cent increase compared with the same period in 2014. The number of armed clashes recorded in January 2017 increased by 30, compared with January of 2016, and reached 1,877, the highest number recorded by the United Nations for that month. Improvised explosive device attacks increased by 11 per cent compared with the same period in 2016. " (UNGA, 3 March 2017, p. 3-4)

"Armed conflicts in Afghanistan intensified and expanded more than previous years in 1394. Insecurity spread in most parts of the country and affected the life of the majority of the civilians directly or indirectly. During this period civilians suffered severe casualties. Based on the findings by the AIHR C, the highest level of civilian casualties was recorded in the year 1394. The total number of civilian casualties exceeded 9431 people (3192 deaths and 6302 injured) which shows 17.8 percent increase compared to that in 1393. Based on findings by the AIHRC, 8005 people were killed or injured in 1393. Out of them 3071 people were killed and 4934 people got injured. [...] According to the report, out of 9431 deaths and wounded, 4642 of them are men, 775 are women and 116 of them are children, while the age and gender of 2898 of them are not specified. " (AIHRC, 1 August 2016, p. 12)[xviii]

"Between 1 January and 31 December, UNAMA documented 11,418 civilian casualties (3,498 deaths and 7,920 injured); marking a two per cent decrease in civilian deaths and six per cent increase in civilians injured. These figures amount to a three per cent increase in total civilian casualties compared to 2015. [...]

Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [Major security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]. " (SIGAR, 30 May 2017, p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties. Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide

bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others — the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Folio wing record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons — mainly mortars — by Pro-Government Forces. UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements. " UNAMA, Tulv2017. pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) — or 43 per cent of total civilian casualties — to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) — or five per cent — of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements. " (UNAMA. Tulv2017. p. 6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from airstrikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party. " (UNAMA, Tuly 2017, pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to

the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties. " (UNAMA, *Tulv 2017*, p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016—a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties. " (UNAMA, *Tulv 2017*, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Opération Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics.

On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces.

During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province. " (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4)"³

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.

Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

Er kan in de betreden beslissing geen enkele afdoende motivering worden gevonden houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. De situatie in Afghanistan is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 EVRM schenden.

Artikel 3 EVRM bepaalt immers 'niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218)

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM:

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoirs d'appréciation"

(EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland)

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, §293 en 388)

Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaat van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden

waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107)

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Het enig middel is gegrond.”

2.1. Beëindiging van het verblijf

Wat betreft de beëindiging van het verblijf voert verzoeker onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Verzoeker stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van zijn zaak, meer bepaald met zijn economische omstandigheden. Er is volgens verzoeker enkel verwezen naar het feit dat hij in het verleden strafbare feiten heeft gepleegd waarvoor hij zijn straffen heeft ondergaan, maar niet naar alle andere relevante stukken inzake de integratie. Hij meent dat de gemachtigde de vroegere strafrechtelijke veroordeling niet in acht zou mogen nemen om hem nog te beschouwen als “actueel gevaar”, omdat dit in strijd is met de stukken van het dossier. Hij stipt aan dat de veroordeling bij vonnis van 23 december 2015 een gevangenisstraf behelsde van 15 maanden maar

wel met uitstel van drie jaar. Hij vervolgt dat hij zijn leven en persoonlijke ingesteldheid heeft verbeterd door onder meer te werken. Zo verwijst hij concreet naar een deeltijdse arbeidsovereenkomst van 2 september 2017 bij D. SPRL. Ook in 2016 en 2017 stelt verzoeker gewerkt te hebben bij verschillende bedrijven, waarvan hij stavingsstukken voegt, zoals loonfiches. Hij concludeert op regelmatige wijze gewerkt te hebben bij D.S. te Harelbeke, I. BVBA te Kortrijk, A. te Herselt en J. BVBA te Sint-Niklaas. Verzoeker concludeert dat de motivering niet op redelijke wijze is gebeurd.

In de verweernota stelt verweerder wat betreft de stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd waaruit zou moeten blijken dat verzoeker is geïntegreerd in België en zijn leven heeft gebeterd dat deze stukken niet aan de gemachtigde ter kennis waren gebracht op het ogenblik van de bestreden beslissing zodat er geen rekening mee kon gehouden worden. Verzoeker heeft hierbij geen rekening gehouden met de regel dat de regelmatigheid van de bestuursbeslissing moet beoordeeld worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt ten tijde van het nemen van de beslissing. In zoverre verzoeker voorhoudt dat zijn strafrechtelijke verleden niet zou mogen in acht genomen worden om haar op heden nog als een gevaar voor het fundamenteel belang van de samenleving te beschouwen, mist deze kritiek volgens verweerder grondslag.

De Raad stelt vast dat uit de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 (B.S. 19 april 2017) blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever om de bewoordingen uit artikel 23 van de Vreemdelingenwet "het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn" te interpreteren in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande. Zo leest de Raad : *"Het ontworpen artikel 23 onderwerpt het nemen van een beslissing aan een aantal procedurele waarborgen. De in paragraaf 1 bepaalde vereisten zijn overgenomen uit de huidige regeling. Ze houden in dat de beslissing niet genomen kan worden omwille van algemene preventieve redenen, maar het gevolg zal zijn van een concrete beoordeling van elk geval.*

Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving. [...] Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderden (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61). (Parl. St. Kamer, 2016/2017, nr. 54/2215, 26.)"

Hieruit blijkt dat het de bedoeling is van de wetgever - in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie - dat een concrete beoordeling moet gebeuren van het geval en dat rekening moet worden gehouden met elk relevant feitelijk gegeven als de gemachtigde overgaat tot de beoordeling van de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en een andere persoon werden veroordeeld op 23 december 2016 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 150 euro, beiden met uitstel van 3 jaar voor diefstal met geweld van een handtas en een gsm-toestel. Echter, uit het administratief verslag blijkt eveneens dat de gemachtigde de Dolsis-databank heeft geraadpleegd op 8 november 2017 aangaande de tewerkstelling van verzoeker. Hieruit blijkt dat verzoeker inderdaad tewerkgesteld geweest is in 2016 bij I. BVBA en bij D.S. BVBA en in 2017 bij A. BVBA te Antwerpen, bij J. BVBA te Sint-Niklaas en bij D. BVBA te Antwerpen.

Wat betreft de tewerkstelling van verzoeker, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"U gaf geen gevolg aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen en liet op die manier na uw medewerking te verlenen en te argumenteren waarom behoud van uw verblijfsrecht gerechtvaardigd is. Derhalve werden wij niet in het bezit gesteld van elementen of documenten die er op wijzen dat u gedurende uw verblijf in België een officiële tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt genoot."*

Ook al wijst de gemachtigde terecht op het gebrek aan reactie van verzoeker op de vragenlijst die hem werd overgemaakt voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot beëindiging van verblijf, dan nog blijkt heel duidelijk dat de gemachtigde voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing van 5 december 2017 in het bezit was van een document dat erop wijst dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België een officiële tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt genoot. Bijgevolg heeft de gemachtigde niet op redelijke wijze gemotiveerd omtrent de tewerkstelling van verzoeker. Het feit dat verzoeker niet uit eigen

beweging diens loonfiches voor de beslissing aan de gemachtigde overmaakte, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde op redelijke wijze dient rekening te houden met de relevante gegevens die hem op andere wijze bekend zijn voor het nemen van de beslissing.

Verweerder stipt in de nota terecht aan dat door de Raad bij de uitoefening van zijn ex tunc bevoegdheid in het annulatiecontentieux enkel rekening mag gehouden worden met de gegevens die gekend waren door de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing. Echter, uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de gemachtigde reeds op 8 november 2017 op de hoogte was van de reguliere tewerkstelling waarop verzoeker wijst. Door dan toch te motiveren dat hij niet in het bezit werd gesteld van elementen of documenten die erop wijzen dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België een officiële tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt genoot, heeft de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd, daar hij klaarblijkelijk op basis van zijn onderzoek in de Dolsis-databank van het tegenovergestelde op de hoogte was. Er blijkt niet dat de gemachtigde met dit relevant feitelijk gegeven of met deze relevante economische omstandigheid op redelijke wijze heeft rekening gehouden. Verzoeker voert terecht aan dat de motivering daarom niet op redelijke wijze is gebeurd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt in de aangegeven mate.

Dit leidt tot de vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

2.2. Bevel om het grondgebied te verlaten

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten meent verzoeker dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij onmogelijk terug kan naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat de gemachtigde de elementen van het asiëldossier moest bestuderen en ermee rekening houden. Hij begrijpt niet hoe hij zich elders kan vestigen in Afghanistan zoals de gemachtigde voorstelt in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst op het belang van artikel 3 van het EVRM en het absolute karakter van deze bepaling en wijst ook op de inhoud van de beslissing tot intrekking van het CGVS dat een niet-terugleidingsclausule of advies bevat. Hij meent dat de gemachtigde hierin ten onrechte leest dat verzoeker wel niet naar het district Qarghayi van de provincie Laghman kan worden teruggestuurd maar dit geen algemene niet-terugleidingsclausule zou vormen. Verzoeker wijst er op dat het CGVS zowel vaststelde dat hij niet naar het district Qarghayi van de provincie Laghman kan worden teruggestuurd als, algemener, dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst zelf ten slotte ook nog op zeer uitgebreide informatie waaruit moet blijken dat de situatie in Afghanistan zeer onveilig is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Zoals supra reeds gesteld, stoelt het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens op artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Bij deze wetswijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen niet uit het oog verloren omwille van het bepaalde in artikel 23 van de Vreemdelingenwet. De wetgever stelt omtrent de procedurele waarborgen in de voorbereidende werken: "*Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen*". (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de

procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook *Parl.St.*, Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang benadrukte van het gestelde in onder meer artikel 3 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.” (*Parl.St.* Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

Gezien het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM, dat geen enkele uitzondering duldt, moet de gemachtigde vooraleer over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit de beslissing van het CGVS van 31 augustus 2015 blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan verzoeker op grond van de volgende motivering:

*“Gezien uw afkomst uit deze regio, uw hoedanigheid van burger en **de afwezigheid van een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht**, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie van het district Qarghayi, in de provincie Laghman, de status van subsidiaire bescherming toegekend. (eigen benadrukken)”*

In fine van de beslissing tot intrekking van 14 augustus 2017 van het CGVS wordt het volgende gesteld:

“Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ter zake wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Tot slot wijzen we er op dat het CGVS, zoals vermeld, in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 16/08/2017 een niet-terugleidingsclausule opnam. Doch, we merken op dat deze clausule enkel betrekking heeft op het district Qarghayi van de provincie Laghman en dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel impliceert dat u het grondgebied van België dient te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dus geenszins dat u direct of indirect naar het district Qargghayi van de provincie Laghman zal worden teruggeleid. Een verwijderingsmaatregel is bijgevolg verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

De Raad stelt vast dat verzoeker gedurende de hele procedure zich bijzonder passief heeft opgesteld. Hoewel hij zowel door het CGVS als door de gemachtigde werd uitgenodigd voorafgaand aan de respectievelijke beslissingen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de beslissingen tot de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, met het oog op het verstrekken van gegevens die het besluitvormingsproces zouden kunnen beïnvloeden, heeft hij daar op geen enkel ogenblik gebruik van gemaakt. Dit is laakbaar. Echter, zoals reeds gesteld, is de bescherming onder artikel 3 van het EVRM absoluut, ongeacht het gebrek aan medewerking van verzoeker.

Voorts wordt vastgesteld dat het “advies” van het CGVS zoals weergegeven in diens beslissing van 14 augustus 2017 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus onduidelijk is. Zo wordt gesteld dat verzoeker “noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman”, maar verder ook in het algemeen: “Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.” In die optiek kan, opdat zorgvuldig zou kunnen worden geoordeeld over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, niet worden voorbijgegaan aan de initiële beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Daarin werd vermeld dat een reëel binnenlands “vluchtalternatief” niet voorhanden is. In de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus is daarop niet teruggekomen.

In die omstandigheden, en gelet op de verschillende verwijzingen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, kan verzoeker worden gevolgd waar hij betoogt dat onzorgvuldig werd gehandeld doordat

niet afdoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie in het licht van de beoordeling van artikel 3 van het EVRM, minstens werd hierover niet afdoende gemotiveerd.

In zijn nota met opmerkingen benadrukt de gemachtigde opnieuw dat verzoeker niet aantoont dat hij zich niet elders in Afghanistan kan vestigen om aan het geweld te ontkomen. Ook verweerder gaat hiermee voorbij aan het gegeven dat het CGVS niet enkel vaststelde dat verzoeker niet naar het district Qarghayi, Laghman terug kan maar ook algemeen dat *“Een verwijderingsmaatregel [...] niet verenigbaar [is] met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* Nu het CGVS na onderzoek van verzoeker zijn specifiek geval tot dit besluit kwam en verzoeker hier uitvoerig op wijst, kan verweerder ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat er in zijn hoofde een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat of dat hij niet aantoont zich niet elders in Afghanistan te kunnen vestigen. Verzoeker heeft zich dan ook in geen geval beperkt tot blote beweringen die niet op zijn eigen situatie worden betrokken.

Waar de gemachtigde nog stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel impliceert dat verzoeker het grondgebied van België moet verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, gaat hij eraan voorbij dat een “beslissing tot verwijdering” zoals gedefinieerd door artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet niet enkel de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt maar ook een “terugkeerverplichting” oplegt. Deze “terugkeer” houdt volgens artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet in dat een derdelander hetzij op vrijwillige basis, hetzij gedwongen “terugkeert” naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. De terugkeerverplichting geldt dus conform deze wetsbepaling niet ten aanzien van eender welk land. Bijkomend is in casu niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft, hij geen andere nationaliteit heeft, hij geen banden heeft met een ander land, noch elders over een verblijfsrecht blijkt te beschikken. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn terugkeerverplichting kan uitvoeren naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar hij besluit terug te keren en waar hij wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Dit motief kan dan ook het onzorgvuldig onderzoek wat betreft artikel 3 van het EVRM in het licht van het bestreden bevel niet teniet doen (RvS 29 mei 2018, nr. 241. 625 ; RvV VK 22 februari 2018, nr. 200 119, p. 32).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt ook tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. De overige middelonderdelen hoeven niet verder onderzocht te worden.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2017 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES